

— Да, туй е тѣй, донъ Жозе. Тозъ затворъ ма убива. Да немамъ въздухъ освѣнѣ колкото да не умрѣ! Да немогъ да престѣпѣмъ три стѣпки безъ да са не блѣснѣмъ о непроходима преграда . . . Да си затварямъ очитѣ за да негѣдамъ, и да искамъ да заспѣмъ, а да слушамъ безпрестанно ужасенъ екъ и да не могъ ни една минута да мигнѣмъ. Да призовавамъ нощта както другитѣ призоваватъ свѣтлината, и да са сумнѣвамъ найподирь, ако ще видѣмъ слънцето да изгрѣе, на което свѣтлината подновява сѣка заранъ безкрайнитѣ тѣзи мѣкы! И при сичко туй, виждѣ, донъ Жозе, мислятъ че не страдаѣмъ доста, та ми зематъ денѣ постилката, която само нощъ ми донасятъ.

Жозе горко са раская дѣто съвѣтова инквизитора да затвори дѣвицата въ печалната тази стая, ако и намѣрението му не бѣ друго, освѣнѣ да улесни побѣгванъето ѣ. Като неможеше да поправи тѣзи погрѣшка, той са стараеше да утѣши злочестата запрѣна.

— Ще идвамъ да та виждамъ колкото могъ по често, рече ѣ той. Сичкото минува. Събери сичкы силы на ума си, и чакай смѣло. Богъ нема да та остави.

— Увы! не е смѣлостъта, която мѣ липсва. Сѣкый денъ са борѣмъ съ сичката сила на волята си и безъ страхъ; мислѣмъ даже че крайтъ на сичкитѣ тѣзи страданія ще бѣдѣтъ вѣроятно мѣченіята и осѣжданіето на смъртъ.

— Не, рече Жозе; не вѣрвай туй.

— О! Искамъ азъ понапредъ да навикнѣмъ на тѣзи мислѣ, повтори живо дѣвицата, и рѣшена съмъ сичко да претърпѣмъ, нежели да са покажѣмъ малодушна и да са отречѣмъ, отъ сграха на смъртъта, отъ вѣрата на Евангелието, която е моята вѣра, азъ годеницата на благороднаго моего Естевана. Но на първыя пѣтъ, колкото и да съмъ жена слаба, ще протестирамъ. Когато са представѣмъ предъ беззаконныя онзи инквизиторъ Севлскый, ще хвърлѣмъ явно на лицето му сич-